

le cu 5.

Pieni Aarre-aiffa.

Opettawaisia kertomuksia lapsille.

VIII

Rampa Jaakko.

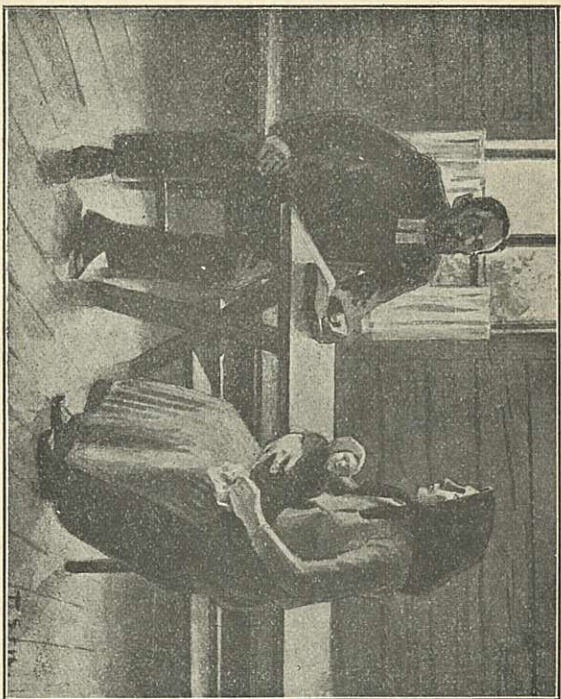
Toisi tapahtuma.

Kertonut

S. S.

Sortawalassa,
Sortawalan Ewankelinen Seura.

Hinta: 10 penniä.

„Si tämä syntiä tehnyt eitä hänen miehensä — —“

Pieni Parre-aiffa.

Opettawaisia kertomuksia lapsille.

VIII.

Rampa Jaakko.

Toisi lapahstuma.

Kertonut

S. S.

Sortawalan Ewanf. Seuran kustantama.

Scientific Journal

Journal of the Faculty of Science

1903

Journal of the Faculty of Science

1903

1903

1903

Rampa Jaakko.

aukana N:n pitäjän salomailla on Dja-järwen pieni kylä. Se on seudun luonnon-ihanimpia paikkoja. Talot ja mökit ovat pienissä ryhmissä saaririkkaan järwen itärannalla, mutta länsiranta kohoaa vielä korkeana salona, teroittaen vakavuuttaan asujanten mieliin. Täällä näki Jaakko eräänä firrkaana kewät-aamuna w. 1878 ensi kerran päivän walon. Köyhyiin oloihin hän tuli. Ei ollut isällä ja äidillä edes omaa tölliäkään. Erään talon tuwan nurkassa oli heidän sijansa, ja kulkien töissä ihmisillä koettivat he ansaita leipäänsä. Nolla he kuitenkin tervehtivät tätä Herran kallista lahjaa.

Mutta pian huomattiin, ettei Jaakko ollutkaan muitten lasten kaltainen. Silmät kyllä firrkaina ja luottavaisina kohtasivat äidin huolestu-

neita katseita, mutta pieni ruumis oli aiwan her-
woton. Ei ala käsi nousta eikä jalka liikkua.
„Kunhan tämän vuoden hoidan ja haudon ar-
mastani parhaan taitoni mukaan, niin kyllä hän
siitä vielä toipuu“, ajatteli äiti. Hän haki lehtiä
ja kuffasia nurmelta, joista walmisti tuoksuamia
kylpyjä, ja teki kaikki, mitä uhrautuwa äidinrak-
kaus kessi, mutta eiwät woimistu pienokaisen her-
poutuneet jäsenet. Poikasen pää waan aina wai-
puu äidin rinnalle, ja suuret silmät tähystelewät
tutkien maailmaa. Silloin wierähtää äidin pos-
kelle kuuma khynele. Rauhea aawistus täyttää
mielen. Hänen lapsestaan tulee rampa. Jaakko
rukka ei woi koskaan ottaa osaa muiden lasten
iloisiin leikkeihin, ei itse ansaita leipäänsä
Ja pitkä kärsimyksien jono awautui siinä äiti po-
lon filmien eteen. Ei suonut enää yökään le-
poa huolestuneelle. „Jumala rankaisee näin las-
tani syntieni tähden. Jollain erityisellä tawalla
olen rikkonut Jumalaa vastaan, josta syystä
Hänen wanhurskas wihansa minua kohtaa“. Näin
waikeroi tuskinsaan äiti.

Sattuipa silloin tulemaan kylään pitäjän ro-
wasti raamatunselitystä pitämään. Sinne lähti

äitikin pienen Jaakkonsa kanssa. Murtunein mielin jäi hän owen suuhun seisomaan, kuunnellen niitä waroituksia ja lohdutuksen sanoja, joita pappi puhui. Selityksen jälkeen astui hän esiin puhumaan huoliaan sielunpaimenelle. Rowasti silloin osoitti syhlissä olemaa pienokaiستا ja sanoi: „ei tämä syntiä tehnyt, eikä hänen wanhempansa; mutta että Jumalan työt hänessä ilmoitettaisiin“. Ihmeellinen rauha waltasi äidin lewottoman mielen. Tyyntyneenä ja rowastin wiittaamaa Raamatun kertomusta mieltien palasi hän kotiinsa. Täällä hän hiljaisuudessa alkoi ajatella Jumalaa, jonka työt owat ihmeelliset ja suuret, ja joka nytkin woi Jaakon kautta walmistaa jotakin kuniansa kiitoskaksi, waikka ei vielä näe eikä ymmärrä Hänen tarkoituksiansa. Ja tästä lähtien lukee Jaakon äiti herätyksensä, joka sittemmin jatkui ja kaswoi liikeiseksi yhteydeksi Herran kanssa. Jaakko sai siten jo ensimmäisenä wuotenaan olla ase Herran kädessä rakkaan äitinsä kääntymykseen.

Kun Jaakko alkoi ymmärtää, kertoi äiti hänelle Jumalasta ja lasten ystäwästä Jeesuksesta. Joka sana tunki Jaakon sydämeen, kuten kaste janoowaan maahan, ja usein loistiwat lapsen

suuret, siniset silmät iloista, kun hän siinä äidin sylissä kuunteli tämän puhetta. Ei Jaakon suusta kuulunut milloinkaan valitusta, vaikka hän katseksi muitten lasten iloisia leikkejä, voimatta ottaa niihin osaa. Toiset kylän lapsista säälien kokoontuivat Jaakon ympäri käpyjensä ja kiviensä kanssa, mutta olipa pahojakin, jotka kiusaten ja härnäten häntä waiwasiwat. Silloin Jaakko aina murheellisena painoi päänsä alas, mutta hetken perästä hän kohotti taas iloisena katseensa, sanoen: „Jeesus lohduutti minua“. Näin oppi Jaakko heti pienestä ottamaan Jumalaan turwansa ja hengessä seurustelemaan Jeesuksen kanssa. Tämä seurustelu kasvoi kaswamistaan yhä lifeisemmäksi, niin että hänen „menonsa olivin alituiseseen taiwaassa“. Taiwaan Isälle hän huolensa puhui ja sai lohdutusta. Taiwaan Isältä hän aina luottamuksella tarpeensa anoi ja tuli ihmeellisellä tavalla kuulluksi.

Hänen tapansa oli sanoa: „Jumalalla olisi niin paljon meille annettawaa, kun waan voisimme ottaa vastaan“.

Wuodet wieriwät. Perhe lisääntyi, ja olo toisen katon alla alkoi käydä tukalaksi. Silloin

Jaakko alkoi rukoilla omaa kotoa Herralta. Ja Herra siunasi isän työn, niin että saatiin sen wer-
 ran waroja kotoon, että voitiin ryhtyä oman
 tuwan tekoon. Wähitellen kohosi kesän kuluessa
 matala maja järwen rannalle, ja ennen talwea
 jo päästiin sinne muuttamaan. Se oli ilon hetki
 Jaakolle ja koko perheelle. Isä teki Jaakolle pie-
 nen keinutuolin, jonne äiti osasi niin mukawasti
 asettaa hänen sairaa ruumiinsa. Siinä hän
 nyt ikkunan edessä istuskeli, seuraten silmillään
 siikojen leiffejä ja vanhempien askareita.

Taas kerrottiin eräänä sunnuntaina rowastin
 tulewan kylään selityksen pitoon. Jaakolle tuli
 suuri halu päästä myös sinne kuulemaan. Äiti
 koetti kietoa ympärille waatetta, mitä sai, ja lait-
 toi rakkaansa kelkkaan maata ja weti hänet seli-
 tyspaikalle. Sinne pöydän luo tuotiin sitte Jaa-
 kon oma keinutuoli, jossa hän firkkaitten kyntti-
 löitten walossa sai kuulla puhuttawan Jumalan
 suuresta rakkaudesta ja taiwaan firrkaasta ko-
 dista. Tarffaawaisena Jaakko kuunteli sekä seli-
 tystä että kokoontuneen kansan yhteistä weisua,
 joka woinakkaana säwelenä kaikui monesta rin-
 nasta. Toimituksen jälkeen puhutteli rowasti

Jaakkoa, luwaten aina, kun matkansa sattuiwat sinnepäin, poiketa Jaakon luona walmistaaksensa häntä Herran Ehtoolliselle. Tästä Jaakko suu-
restä iloitsi. Nyt hän pääsiji wielä likeisempään
yhteyteen Jeesuksen kanssa, jota yhteyttä hänen
henkensä kaipasi ja ikäwöi.

Mhkerästi Jaakko wiljeli Jumalan sanaa. Mutta
ei heillä ollut omaa Raamattua. Nyhästä äiti oli
lainannut, mutta se oli aina jälleen pois wietäwä,
ja Jaakko halusi niin sanomattomasti omaa Raamattua. Eräänä päivänä sanoi hän äidille: „Räs-
keehän Jeesus meitä tutkimaan raamatuita ja on-
han hän sanonut: missä ikänä asiassa kaffi teistä
sopiwat maan päällä, jota he rukoilewat, sen hei-
dän pitää saaman minun Isältäni, joka on tai-
waassa; rukoilkaamme siis yhdessä, että saisimme
Raamatun, niin warmaan Hän kuulee ja auttaa
meitä“. Ja niin he, luottaen Herran lupaukseen,
alkoiwat rukoilla yhdessä omaa Raamattua joulukfi.

Eräänä sunnuntaina, kun isä käwi kirkossa,
sanoi hän käyneensä postikonttorissa ja sieltä saa-
neensa Jaakolle kirjeen. Kirje oli Amerikasta
muutamalta Jaakon tutawalta, joka oli paikka-
kunnalta sinne siirtynyt, ja joka nyt joulukfi muisti
kotikylän rampaa Jaakkoa yhdellä taalalla. „No,

äiti, tässä on nyt Raamattu", huudahti Jaakko iloisena. Pastorilla oli raamatuita kaupan, ja pian saatiin sieltä tuo kallis odotettu aarre. Äiti laski sen Jaakon polville, ja nyt hän sai, milloin vaan halusi, tutkia kallista sanaa. Siitä alkoiin hänelle uutera työ.

Jouluksi oli Jaakko myös pyhtänyt Jumalalta joulukynttilöitä, ja niitä ynnä muuta hyvää eräs hyväntahtoinen rouwa hänelle lähetti. Vähettäjää Jaakko siunasi, sanoen: „olkoon Herra hänen jalokainsa kynttilä ja walkeus hänen teillänsä“. Ja nyt hän sai wiettää iloista joulua sanan ääressä kynttilän walossa.

Äesän tullen poikkesi rowasti lupauksensa mukaan Jaakon luokse ja alkoi keskustella hänen kanssaan, tutkiafsen hänen tietojansa kristinopissa. Ohmetellen kuuli hän Jaakon wastauksia, sekä huomasi hänet muutenkin niin kypsäneeksi, että woi heti laskea hänet Herran Ehtoolliselle. Nyt Jaakko omalla suullaan sai lupautua Herralleen ja tunnustaa uskonsa sekä pääsi osalliseksi pyhästä sakramentista. Tämä oli hänen kalliimpia juhlahetkiään.

Siirrkoon oli Jaakko myös aina toiwonut, mutta ei ollut rahaa millä hankkia hewosta, ja matka

oli pitkä. Rowasti silloin puhutteli muutamaa kylän isäntää, ja tämä suostui wiemään Jaakon sunnuntaina kirkkoon. Nimut wifertelivät aamuwirsiänsä, kun Jaakko pyhäamuna laittautui matkalleen. Hartaalla mielellä, rukouksen opettajien, itsensä ja muitten sanankuulijain edestä, saapui Jaakko ensi kerran Herran temppeliin. Täällä hän elävästi tunsi Herran läsnäolon, ja hänen henkensä sai lewätä Jumalassa. Se oli kuin esimakua taitwaasta, ja Jaakko huomautti kotimatalla wanhemmilleen ja siskeilleen, mikä edeswastaus niillä on, jotka aina owat tilaisuudessa saamaan osaa jumalanpalveluksen siunauksesta. Kotona Jaakko nyt aina sunnuntaihin wietti jumalanpalvelusta, lukien kirkonmenon luvut wirsikirjastaan.

Erittäin huomiota ansaitsewat myös Jaakon hartaat esirukoukset seurakunnan pappien sekä omaisten ja muiden, warsinhin rippilasten, edestä. Kun Jaakon oma sisar oli laskeettava Herran Ehtoolliselle ja äiti kehotti weljeä muistamaan häntä esirukouksillaan, sanoi tämä: „woi äiti, ei tämä yksin ole sydämelläni, waan ne kaikki. Toiset heistä owat kuolleet ja toiset sairastawat. Jospa ei waan wieras tuli palaisi alttarillamme! Herraheitä armahdafoon!“ Synti ja turmelus warsin-

kin nuorten kesken Jaakkoa huolestutti. Hän sanoi kerran: „ei ole minulla lepoa yöllä eikä päivällä, kun maailma on niin syutinen“. Ja monta nuh- teen ja varoituksen sanaa lausui hän ympäristöl- leen. Profeetta Jeremian tavoin hän huudahti siskoilleen: „voi teitä luopuneita lapsia!“ Ja usein hän rohkaisi ja vahvistti äidin horjuvaa uskoa.

Jhmisiä kävi tuon tuostakin Jaakkoa katso- masssa, ja waikka ei hänen tapansa ollutkaan pal- jon puhella, kertoi kumminkin koko hänen olen- tonsa siitä elämästä, jota hän eli, ja waikutti katsojan mieleen ja tuntoon. Jumala yksin tietää, kuinka paljon siunausta Rampa Jaakko täten le- witti ympärilleen.

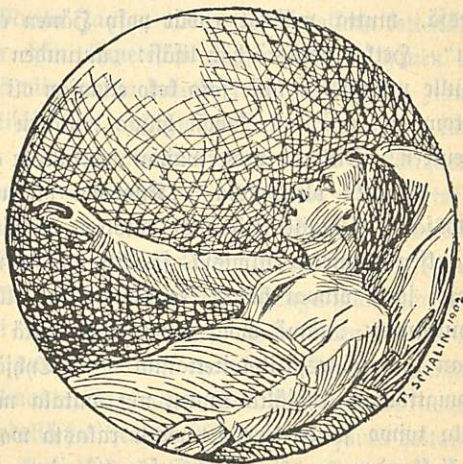
Kerran kun köyhyyks kowasti ahdisti ja äiti kiusauksen hetkenä ehdotti Raamattua myymään leivän ostamista warten, wastasi Jaakko: „ei äiti kulta, jos meillä on Raamattu, niin saamme muutakin, mutta jos sen hukkaamme, menetämme kaiikki“. Jumalan puoleen käämyttiin taas ru- kouksessa, ja apu tuli nyt, kuten usein ennenkin. Monet muistiwatkin Jaakkoa lahjoilla. Niinpä tuttavat tuon tuostakin lähettiwät Amerikasta pienen rahalähetyksen. „Woi noita Jumalan len- tämiä taaloja“, oli Jaakon silloin tapana sanoa.

Keuhkolla kun oli kaunis ilma, kantoi äiti Jaakon tuolin ulos nurmelle ja siellä tyhnen järven rannalla sai Jaakko ihailta Vuojan töitä. Pappilasta lähetettiin väliin lehtisiä, Lähetysseuran, Hengellisiä Kuukauslehtiä y. m. ja näitä lukiessa kuluivat päivät hiljaisessa tyytyväisyydessä. Suhlahetkiä olivat Jaakon yksitoikkoisessa elämässä kesäisin raamatunselitykset, joita papit aina väliin pitivät kylässä. Sinne äiti silloin toi Jaakonkin tuolineen.

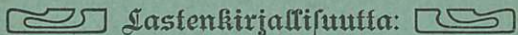
Mutta Jaakon mielen alkoi vallata koti-ikävä. Usein hän ihmetellen kyysi, pitäisikö hänen olla täällä niin monta vuotta kuin Jeesuskin oli, „mutta — lisäsi hän tyytyväisenä — „en minä tiedä, koska Sinä Jumalani tahdot tulla“. Wähitellen alkoivat kumminkin ruumiin heikot voimat riutua, ja syksyllä w. 1900 kääntyi hän oikein vuoteen omaksi. Ihmeellisellä kärsivällisyydellä kesti Jaakko taudin tuottamia tuskia. Hengessään hän aina puhui Jumalan karsua. Hän kutsui kaikki sisänsä vuoteensa luo, waroittaen heitä luopumaan maailmasta, ja siunasi äitiänsä, joka niin suurella hellyydellä ja itsensäkieltämällä oli häntä hoitanut. Syllä kiusaukset koettivat Jaakonkin uskon puh-

tautta, ja kerran hän sellaisena synkkänä hetkenä huudahti: „Di, jos en jaksaisitkaan perille!“ Wähän ajan perästä hän kumminkin lisäsi: „se oli waan minun omaani. Herra antaa heikolle woi-
maa ja wäettömälle kyllä wäkeä“. Tästä lähtien olivat taistelut poisja. Rauha täytti sairaan mielen, ja ilo wälähti usein hänen silmistään, waikka taudin tuottama tuskan hiki walui otsasta. Äidin kysymykseen, waiwasiko häntä vielä kiusaaja, wastasi Jaakko: „ei, pyhät owat Herran kädessä, mutta wäärät eiwät pysy Hänen edessään“. Hetken perästä hän lisäsi: „autuuden maa minulle näkyy“ ja käsi, joka koko elinajan oli herwottomana lewännyt, kohosi hiljaa wiitaten ylös korkeuteen. Sitte se taas waipui wertalleen alas ja — Jaakko oli poisja. „Kuolema oli nieltä voitossa“. Omaisat seisoiwat wuoteen ympärillä kaipausten khyneleet silmissä, ja äiti muisti niitä sanoja, jotka oliwat häntä Jaakon lapsena ollessa lohduttaneet: „nämä owat tapahtuneet, että Jumalan työt hänessä ilmoitettaisiin“. — Tyhjältä, sanomattoman tyhjältä tuntui nyt matala maha, mutta toivo saada kerran tawata rakasta wainajaa kirkkouden maassa, katkasi surulta odan.

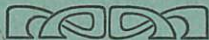
Viimeinen palvelus oli vielä Jaakolle tehtävä. Gräänä kauntina pyhä-aamuna lähti pieni ruumisjaatto kirkolle. Haudalla seisojia monta Jaakon ystävää, jotka liikutuksella kuuntelivat pastorian puhetta Joh. 3lm. 21: 4 johdosta: „Ja Jumala on pyyhkiwä pois kaikki kynneleet heidän silmistänsä, ja ei kuolemaa pidä sillen oleman, eikä itkua, eikä parkua, eikä kipua pidä sillen oleman, sillä ne entiset meniwät pois“.

Sortawalan Gwanf. Seuran kustannuksella
on ilmestynyt

Koulun Koraalivirsikirja. Hinta korukansissa 1 mk. —
Kansa- ja kiertokouluissa paljon käytetty kirja. Viitteenä on siinä harjoituskoulun johtajan N. Pietikäisen tekemä: **Syhyt Musiikki-oppi**, jonka koulutoimen ylläpito on hyväksynyt kansakouluissa käytettäväksi.

Pieni Marre-aitta. Kertomuksia lapsille. Kufin varustettu kuvalla.

VIII. Rampa Jaakko. Hinta 10 p.

IX. Pikku Inferi ja hänen indialainen ystävänsä. Hinta 15 p.

Namurusko. Lehtisiä lapsille. Kufin varustettu isolla kuvalla. N:ot 23—28 à 2 p. kpl. N:ot 29—44 á 5 p. kahdelta kappaleelta.

Wärsol. N:o 1—4 ruotsalainen käännös Namuruskoista N:o 29, 30, 31, 32. Hinta 5 p. kahdelta kappaleelta.

Tilataan osoitteella:

Sortawalan Gwanfelinen Seura,
Sortawala.